

stämmelse med de af mig här ofvan uttalade åsigter och gjorda framställningar.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1868.

A. O. Wallenberg.

N:o 52.

Af Herr **Wallenberg**, om bolags förpligtande att årligen till Kongl. Maj:t insända uppgifter å deras grundkapital, reservfond, m. m.

Då jag anser, att bolag med många lottegarer här i landet utträttat ganska mycket, som hade blifvit ogjort dem förutan, och då jag anser det både gagna det allmänna och bolagen sjelfva, om tillförlitliga upplysningar kunde erhållas om bolagens kapitalstyrka, ändamål och verkningskrets samt årliga utdelningarne å lotterna, så vore en sammanställning af uppgifter härom i mer än ett afseende lärorik.

Jag vågar därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta: att hvarje bolag, grundadt på tillskjutet kapital, för hvilket lottbref vare sig till viss man eller till innehafvaren blifvit utfärdade, skall åligga att genom sin styrelse en gång om året och det ej sednare än den 30 Juni till det Stats-departement eller annat embetsverk, Kongl. Maj:t behagar bestämma, insända uppgift om bolagets grundkapital, reservfond, antal utelöpande lottbref, sistförflutna årets vinstutdelning per lott och ändamålet med bolagets verksamhet; samt

att Riksdagen ville genom underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla: dels att Kongl. Maj:t behagade bestämma till hvilket Stats-departement eller byrå dylika uppgifter fingo insändas för att i sammandrag på lämpligt sätt sedermera offentliggöras, dels

att Kongl. Maj:t täcktes utfärda nådig Kungörelse i ofvannämnda syftning.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1868.

A. O. Wallenberg.

N:o 53.

Af Herr **Wallenberg**, om upphäfvande af nu gällande stadganden rörande särskild värdering af i mät tagen eller konkursmassa tillhörig fast egendom.

Mången har otvifvelaktigt med ledsnad erfarit det ytterligare uppskof, som ansetts nödvändigt innan man griper sig an med nödiga reformer i förordningarne, som inverka på fastighetskrediten. Detta uppskof inverkar ytterst menligt på fastighetsvärdet, hvilket visserligen icke hvarken bör uppstegras genom konstlade åtgärder, ej heller nedtryckas genom föråldrade tunga former vid en i alla fall oundviklig försäljning. Den åsigt, att gäldenärens rätt bäst tillgodosågs derigenom, att borgenären så sent som möjligt och med de aldra största svårigheter kunde återbekomma utlånadt till betalning förfallet penningkapital, för hvilket säkerhet uti inteckning i fast egendom blifvit lemnad, är afgjordt felaktig. Följden af en oefferrättlig lagstiftning för fastighetskrediten har redan blifvit den, att realsäkerheter ej kunna belånas för deras eget inneboende värdes skull, utan allt afseende på låntagaren. I stället för att söka afhjelpa lagstiftningens brister, har en del fastighetsegare, som lida betydligt af dessa brister, inskränkt sig till att söka orsakerna på helt andra områden. Man har velat tvinga egaren till penningkapital att företrädesvis utlåna detta mot inteckning i fast egendom utan att vilja tillförsäkra långgifvaren någon större visshet att punktligt erhålla hvarken kapital eller ränta. Får detta tillstånd fortfarande, utan att Statsmagterna på fullt allvar gripa sig an att ordna fastighetskrediten, så förlora fastigheterna ganska betydligt i värde, ty de blifva icke längre hvad de borde vara, en eftersökt realsäkerhet för dem, som önska såsom långgifvare placera egande penningkapital.